

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

KOMUNIKAT PRASOWY nr 120/13

Luksemburg, 26 września 2013 r.

Wyroki w sprawach C-189/11 Komisja / Hiszpania, C-193/11 Komisja / Polska, C-236/11 Komisja / Włochy, C-269/11 Komisja / Republika Czeska, C-293/11 Komisja / Grecja, C-296/11 Komisja / Francja, C-309/11 Komisja / Finlandia i C-450/11 Komisja / Portugalia

Kontakty z Mediami
i Informacja

Przepisy dotyczące procedury szczególnej VAT mające zastosowanie do biur podróży nie są ograniczone do sprzedaży usług turystycznych na rzecz podróżnych i obejmują sprzedaże dokonywane na rzecz wszelkich klientów

Trybunał oddalił w całości skargi Komisji przeciwko Polsce, Włochom, Republice Czeskiej, Grecji, Francji, Finlandii i Portugalii oraz uwzględnił w części skargę przeciwko Hiszpanii

Komisja Europejska wniosła przeciwko ośmiu państwom członkowskim skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom w związku z naruszeniem obowiązków wskazanych w dyrektywie w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej¹. Skargi te dotyczyły procedury szczególnej dla biur podróży.

Finlandia, Francja, Grecja, Włochy, Polska, Portugalia i Republika Czeska

Komisja przedstawiła stanowisko, wedle którego procedura szczególna dla biur podróży ma zastosowanie jedynie w przypadku sprzedaży usług turystycznych podróżnym. Zarzuciła ona wskazanym państwom członkowskim, że zezwoliły na zastosowanie tej procedury w przypadku sprzedaży usług turystycznych wszelkim klientom.

W wyrokach wydanych w dniu dzisiejszym Trybunał stwierdził, że istnieją znaczne rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi dyrektywy, ponieważ niektóre z nich posługują się słowem „podróżny” lub słowem „klient”, czasami używając ich zamiennie w różnych przepisach.

W przypadku rozbieżności między różnymi wersjami językowymi tekstu prawnego Unii, sporny przepis należy interpretować zgodnie z ogólną systematyką i celem uregulowania, którego część stanowi. W tym względzie Trybunał stwierdził, że podejście polegające na zastosowaniu procedury szczególnej do wszelkich klientów jest najbardziej zdatne do osiągnięcia celów owej procedury, gdyż zezwala biurom podróży na korzystanie z uproszczonych zasad niezależnie od rodzaju klienta, na rzecz którego wykonują oni usługi, a tym samym sprzyja zrównoważonemu podziałowi wpływów pomiędzy państwa członkowskie. Ponadto, Trybunał dokonał już wykładni słowa „podróżny”, nadając mu znaczenie szersze, niż obejmujące tylko konsumenta końcowego.

W związku z powyższym, uznając, że przepisy dotyczące procedury szczególnej nie są ograniczone do sprzedaży usług turystycznych na rzecz podróżnych, Trybunał oddalił w całości skargi Komisji wniesione przeciwko Polsce, Włochom, Republice Czeskiej, Grecji, Francji, Finlandii i Portugalii.

¹ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1–118).

Hiszpania

W odniesieniu do Hiszpanii, Trybunał po pierwsze oddalił skargę Komisji w zakresie, w którym zarzuciła ona temu państwu członkowskiemu, w ten sam sposób, jak pozostałym siedmiu państwom członkowskim, że zezwoliło na zastosowanie tej procedury w przypadku sprzedaży usług turystycznych wszelkim klientom.

Po drugie Komisja podniosła, że przepisy hiszpańskie są sprzeczne z prawem Unii w zakresie, w jakim wyłączają z zastosowania procedury szczególnej sprzedaż podróży zorganizowanych przez biura prowadzące sprzedaż hurtową, dokonywaną przez biura prowadzące sprzedaż detaliczną. Trybunał uznał ów zarzut za zasadny, gdyż tego rodzaju wyłączenie z zakresu zastosowania procedury szczególnej nie zostało w żaden sposób przewidziane dyrektywą.

Po trzecie Komisja podniosła, że przepisy hiszpańskie dopuszczają, niezgodnie z prawem Unii, aby biuro podróży, w porozumieniu z klientem, wykazywało na fakturze, pod nazwą „kwota podatku VAT zawarta w cenie”, ustaloną, wyrażoną procentowo część ceny zawierającej podatek VAT, którą uznaje się za obciążającą klienta i którą klient ten ma prawo odliczyć.

Trybunał stwierdził, że tego rodzaju odliczenie nie jest w żaden sposób przewidziane w ramach procedury szczególnej dla biur podróży. Trybunał przypomniał, że zasada prawa do odliczenia podatku VAT dotyczy podatku naliczonego przy nabyciu towarów lub usług wykorzystanych przez podatnika na potrzeby jego czynności opodatkowanych. Aby zapewnić neutralność opodatkowania VAT, kwota odliczonego podatku powinna ściśle odpowiadać kwocie podatku naliczonego zapłaconego lub pozostającego do zapłaty. W związku z tym, stwierdzając, że przepisy hiszpańskie nie odnoszą się do ścisłej kwoty podatku VAT obciążającego usługi otrzymane przez podatnika, lecz do kwoty ustalonej na podstawie ogólnej kwoty zapłaconej przez owego podatnika, Trybunał orzekł, że przepisy te nie są zgodne ani ze sposobem naliczania podatku VAT, ani z przewidzianymi w dyrektywie VAT zasadami odnoszącymi się do prawa do odliczenia. Z powyższego wynika również, że wykazanie na fakturze kwoty odpowiadającej wyrażonej procentowo części zafakturowanej ceny całkowitej nie odpowiada zasadom odnoszącym się do treści faktur ujętym w dyrektywie.

Ponadto, zezwalając na wskazane, ewentualne odliczenie tylko w przypadku usług wykonanych w Hiszpanii, Trybunał stwierdził, że przepisy hiszpańskie ustanowiły dyskryminację ze względu na przynależność państwową, niezgodną ze wspólnym systemem VAT.

Po czwarte, Trybunał odniósł się do argumentu Komisji, wedle którego przepisy hiszpańskie przewidujące możliwość określania podstawy opodatkowania marży biur podróży w sposób ogólny nie mają podstawy prawnej w dyrektywie. W tym względzie Trybunał potwierdził, że w zakresie dotyczącym biur podróży podstawę opodatkowania należy określać odnosząc się do każdej z osobna pojedynczej usługi wykonanej przez biuro podróży, a nie określając ją w sposób ogólny.

UWAGA: Skarga o stwierdzenie uchybienia państwa członkowskiego jest kierowana przeciwko państwu członkowskiemu, które uchybiło zobowiązaniom wynikającym z prawa Unii, przez Komisję lub inne państwo członkowskie. Jeżeli Trybunał Sprawiedliwości stwierdzi uchybienie, państwo, którego to dotyczy, powinno jak najszybciej zastosować się do wyroku.

Jeżeli Komisja uzna, że państwo członkowskie nie zastosowało się do wyroku, może wnieść nową skargę i domagać się sankcji finansowych. Jednak w sytuacji nieprzekazania Komisji krajowych środków transpozycji dyrektywy Trybunał Sprawiedliwości może, na jej wniosek, nakładać kary pieniężne już na etapie pierwszego wyroku.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

Pełny tekst wyroków ([C-189/11](#), [C-193/11](#), [C-236/11](#), [C-269/11](#), [C-293/11](#),

[C-296/11](#), [C-309/11](#) i [C-450/11](#)) znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793